

Olay Şöyle Oldu

AYŞEN ŞAHİN

© KARAKARGA YAYINLARI 269

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

OLAY ŞÖYLE OLDU

Ayşen Şahin

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Sinem Sal

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Şubat 2020

ISBN: 978-605-7865-64-9

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

İçindekiler

Sunuş	11
Başlarken.....	13

İlkbahar

Kiraz Mevsimi: Güzelliğin Şaka Gibi	19
İmtina	24
Aç Gönlünü, Barış Konsun.....	37
Kuş Gözünden, Kuş Yüzünden, Kuş Uçuşu	42
Akordeon Sesi ve Bir Filmin Düşündürdükleri.....	47
Aman Aman Zaman!	53
Nakavtın Anatomisi ve Ringin Dışına Çıkabilmek	57
Duvarı Yanlış Yere Örmek Üzerine	61
Gözleri Yetişkin Bakan Çocuklara.....	66
Seviyorum-Sevmiyorum.....	69
Yakarcasına.....	73

Yaz

Olay Şöyle Oldu	81
Bir Fotoğraf Üzerinden Kendime Dersler	86
Çocukluğumuza, Çocuklara Yaz Gelsin!	90
Hikâyeme Sığırırım.....	94
Bir Kitap Nelere Kadir?	98
Burası Beyoğlu	103
Düşünsene, Çıldırırısın!.....	108
Kaç Para?.....	114
Köyümüzde Şenlik Kaldı mı A Dostlar?.....	119

Lale'nin Adsız Renkleri.....	123
Sen Ağustos Ol da Bırak Böcek Desinler.....	129
Yeniden Başlamak.....	133

Sonbahar

Babamın Hediyesi.....	139
Adı Bende Saklı Meyhanesi.....	146
Aşk Be! İnadına Aşk!.....	152
Bir Hikâyemiz Olsun.....	155
Gidenlerin Ardından.....	159
Gözlerime Bak.....	164
Aşkın Tutundurma Hâli.....	169
Nuh'un Gemisi.....	173
Biz Kazandık.....	177

Kış

İstanbul'dan Bir Kar Anısı.....	183
Dip Boyası.....	187
Kendimle Baş Başa Bir Gün.....	195
Okulumuz ve Örtmenimiz.....	201
Bir Tatlı Huzur Alabilir miyiz Kendi İmkanlarımızla?.....	206
Bir Varmış Bir Yokmuş.....	210
Çocukluğumdan Çocuklara.....	215
Kar Masalları.....	219
Ne Öğrendim?.....	223
Sırt Ağrısı.....	228
Bir Başkası Olabilirdik, Olmadık.....	233
Ayrıldı da Gel.....	237

Söz uçar, yazı kalır.
Dünyayı yerinden oynatma gücü veren iki kaldıracıma,
Nisan ve Güney'e mirasımdır..

Sunuş

Yazıya yakın duranlar bilir: Başlayınca duraksamadan, sanki tek mısraymış gibi okunabilen metinler hüner ister. Ayşen Şahin, bu zor işin üstesinden gelmiş yazılarla buluşturuyor bizi. Bir çocuğun yüzündeki o hiç kırılmaması gereken heves, birbirine omuz veren kadınlar, bir eşyadan yahut bir insandan kimi usulca, kimi gürültülü vazgeçişler, yitirilmiş hakikiliklerin hüznü, dayanışmanın gücü o tek mısranın içinde akar durur.

Kitabı okurken, hiç tanımadığınız kiraz mevsimine imrenip, erkek şiddetine öfkenizi bileyebilir, sokak müzisyeniyle sohbeta dalıp çocukluğunuzdaki kızartma kokusunu özleyebilirsiniz. Kitaptaki cümlelerden kulağınıza dolan şehrin sesleriye caddelerdeki, mekanlardaki ve içerinizdeki değişimi haber veriyor.

Çiğdem Toker

Gazeteler, olağandışının gündelikliği üzerine kurulur. Garip bir inanç üzerine kurulurlar: “Her gün hepinizin bilmek isteyeceğiniz bir şey olacak!” Oysa biz insanlar, itiraf etmesek bile, her gün bilmek istemeyiz. Hem bilmek hayatla kurulan ilişkilerden bir tanesidir sadece. İşte bu yüzden gazetelerde kimilerimize adacıklar verilir, ya da kimilerimiz o gündelik gürültünün içinde küçük bahçeler kurarlar. Ayşen Şahin o bahçelerden birinin papatya bakıcısı,

gül dökücüsü, gelincik hayreti.

Kötülüğün ve bayağılığın hükümdar olmuş gibi görüldüğü bu ilginç zamanlarda insana ve insanın iyiliğine inanmak için neşeden, hüzünden ve güzellik yaratma inadından söz açıyor. Böyle zamanlarda insanda iyi ve güzel olanın peşini bırakmamak insana olan inancın temelidir. Aramızdan biri kalp işlerine bakar, duygu işlerinin sorumlusu olur. Ayşen, bu çıldırtıcı gürültüde ve tam da bu gürültünün ortasında kalbimizin mümessili.

Bu yazıları okuyun da sizin de kalbiniz başı boş kalmasın.

Ece Temelkuran

Bazıları doğuştan iyi anlatıcıdır. Aynı olayı siz, iki cümlede, kuru kuru anlatırsınız, onlar anlattığında o bir hikâye olur, değerlendirilir, “Vay be, ne yaşamışım!” dersiniz. Ayşen Şahin işte o iyi anlatıcılardandır. Anlattıkları hiç bitmesin istersiniz. İnsana ve hayata dairedir yazdıkları. Bizi anlatır. Bu toprakların ortak değerlerini... Bizi birleştiren, çoğaltan ne varsa onu anlatır. “Rağmen” leriyle sevdirebilir yaşadıklarınızı...

Kadınları anlatır bir de... Ayakta durabilmeyi, güçlü olmayı, mücadele etmeyi, düşüp düşüp yeniden kalkabilmeyi...

Yazılarında sevgi de vardır, öfke, isyan, hayal kırıklığı da. Ama sonunda illaki umut vardır. O umut da, öyle içi boş bir umut değil, ayakları yere sağlam basan, çoğu zaman içinde çözümünü de olan, düşeni kaldıran, cesaret veren, paylaştıkça çoğalan bir umuttur. Hani bugünlerde hepimizin ihtiyacı olan...

Elif Ilgaz

Başlarken

İlkokuldaydım, matematikte idare ediyordum, sosyal bilgiler heyecanlı geliyordu, coğrafyayı ilginç buluyordum ama Türkçe dersim iyi değildi. Oysa okumayı çok seviyordum. Kendimle çelişiyordum. Bir kompozisyon yazmak ya da Türkçe ödevini yapmak yerine bir kitabı başından kalkmadan bitirmeyi yeğlerdim.

Edat, zamir, sıfat, dolaylı tümleç almıyordu kafam, neden ayrıca bir yeri ve adı olmalıydı ki kelimelerin?

Okulda, hafta sonları bir etüt açtılar, Türkçe dersi için. Bir ortaokul öğretmeni geldi ders vermeye. Tahtaya çıkarıp bir masal anlattı bana. Çok masal dinlemiştim küçükken, bildiğim yerden gelmişti soru.

“Bu masalı çok beğendim, bana yazar mısın?” dedi.

Özenerek yazdım, ertesi hafta götürüp verdim. “Bak, bu kısımları anlatmamıştın, iyi ki yazılı istemişim,” dedi. Sonra masal üzerinden tane tane anlattı gizli özneleri, işteş fiilleri, anlatıcının ağzından ya da kendi dilinden yazmanın farkını. Bana çocuk muamelesi yapmadan, tenkitle değil takdirle konuşarak yazdırdı.

Kelimeleri, vazifelerini, cümlelerin içinde yerlerini değiştirip anlamlarını vurgulamayı, bana yazmayı sevdi.

Sonrasında yazarak iletişim kurmaya başladım. Ergenlikte aileme kızdıkça, kırıldıkça mektup yazardım, arkadaşlarıma teşekkürlerimi yazılı iletirdim, onlara olan sevgimi kenarını süslediğim

defter sayfalarına dökерdim. Mektup arkadaşlarım vardı, ellerimin teri kâğıdı yıpratana kadar uzun uzun yazardım.

Fark ettim ki yazarken daha iyi ifade ediyordum hislerimi hatta bazen ne hissettiğimi yazarken keşfediyordum.

Uzun yıllar boyunca yazmanın tek taraflı ve bana iyi gelen bir iş olduğunu düşündüm. Ben kendimi anlatabilmek ve anlayabilmek için yazıyordum.

Okumak da bana iyi geliyordu, çoğu yazarın satırlarında amaç, hedef, feyz buluyordum da okuyana iyi gelebilme ihtimalim aklıma gelmiyordu.

Yazdıklarım bir yerlerde yayımlandıkça okurla tanışır oldum. Aynı pencereden bakabildiğim, aynı duyguları paylaşabildiğim insanlarla karşılaşmak başka bir güzellikti, bir nevi şifaydı, kalabalık hissediyordum. Bu da güç veriyordu.

Bana yazmayı o öğretmen sevdirdi, yazmaya ise okuyanlar teşvik etti.

Bu artık karşılıklı bir işti. Düzenli köşem olduğunda yazmak, benim için verdiğim bir sözü tutmaya dönüştü. İşbu sebep, düğün, cenaze demeden, tatil, hastalık tanımadan, geceyi gündüzü icabında birbirine karıştırıp dört mevsim yazdım.

Geriye dönüp onca senede biriken yüzlerce yazıya baktığımda atlattığım sınavları, aldığım yaşları, tutduğum dalları gördüm.

Paylaşmak yükü azaltır, mutluluğu çoğaltır.

Dört mevsime yayılmış bu yazılarda, öykülerde anlatılanlarda hepimizin hikâyesi var.

Dilerim bizi bir kez daha buluştururlar.

Birbirimize iyi gelmek dileğiyle...

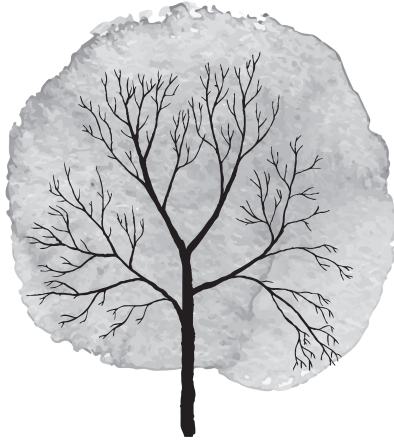
Ayşen Şahin

İlkbahar

Kiraz Mevsimi: Güzelliğın Şaka Gibi

Nisan, kiraz çiçeklerinin açtığı ay.

Japonya’da Sakura deniliyor bu kiraz mevsimine. Dalları pembe beyaz çiçeklerle dolu ağaçların gölgesinde pikniklere, yürüyüşlere çıkıyor insanlar.

Bu zamana denk getirip Japonya’ya gitmek isteyenlerin “kiraz çiçeklerini görmek istiyorum” demesi yetiyormuş gümrük kapısında. Çünkü daha haklı bir sebep olamaz diyorlarmış, bu güzellikten başka.

Kiraz çiçekleri, açtıktan on gün sonra dökülüyorlar. Solmadan, kurumadan, olanca güzellikleriyle göllerin, çimenlerin, asfaltların üzerini kaplıyorlar. Pembe beyaz bir yol açıyorlar insanların önünde.

Bu kısacık ama şaşıaalı ömürleri, ilham oluyormuş ziyaretçilere. Ölüm seni ne zaman yakalayacak bilemezsin, belki de hayatının en güzel, en çiçeklendiğın döneminde. Bu sebepten tadını çıkar günlerinin diye okuyorlarmış bu mevsimi.

Bizde de aynı açıyor kiraz çiçekleri, sadece daha az kiraz ağaçlarımız. Zaten artık neyimiz çok ki? Aşkla birlikte anıyoruz biz, şairlerimizin kalemine hürmeten kiraz mevsimini.

Ne güzel diyordu Sait Faik Abasıyanık, kaleminin ucundan bahar damlıyordu, bir bardak suyu kana kana içer gibi kolayca ezberlenen satırlarında:

*“Sana nasıl bulsam, nasıl bilsem,
Nasıl etsem nasıl yapsam da
Meydanlarda bağırısam
Sokak başlarında sazımı çalsam
Anlatsam şu kiraz mevsiminin
Para kazanmak mevsimi değil
Sevişme vakti olduğunu...”*

Şaka gibi kiraz ağaçları, böyle bir güzelliğin geçici olmasının hüznün değil neşe vermesi şaka olmalı. Bana deselerdi “1 Nisan bu sebepten şaka günü diye anılır” inanırdım.

Ama sebep bu değil. 1564 yılında Fransız Kralı 9. Charles, takvimde düzenleme yapıp 1 Ocak'ı yılın başlangıcı alıyor. Değişikliğe direnenlerle, iletişim sorunları yüzünden bu değişiklikten hiç haberi olmayanlar hâlâ 1 Nisan'da yılbaşı diye birbirlerine hediye vermeye devam ediyor.

Yeni takvime geçenler, “1 Nisan Aptallar Günü” adı altında yanlış tarihte yılbaşını kutlayanlarla dalga geçerek onlara komik hediyeler vermeye ve şakalar yapmaya başlıyorlar.

Bunların en bilineni de Fransa'da av yasağı zamanı balıkçılara şaka yapmak için nehre çiroz ringa balıkları atılmasıymış. Buradan dünyaya yayılmış “Nisan Balığı” lafı.

İyi şaka severim, nükteyi de, latifeyi de. Hepsi farklıdır, latife latiflik içerir, nükte nezaketle ölçülür, şakada kurgu vardır, hicivde saldırı, alayda ise etrafı güldürmek için hedeftekini aşağılama.

Bu sebeple kimse sevmez alayın konusu olmayı. İnsana bir cezadır akıyla alay etmek. Bu sıralar dönüp dolaşıp başımıza gelen bir yandan da. Miladını kaçırın Fransızların düştüğü hâl gibi.

Mesela biri bir şey der, birkaç sene sonra tam tersini söyler. Hatırlatmaya kalkarsın, seni suçlu çıkarır, reddeder. Etraftakiler